

Stellig zien wij hem in de schilderijen voortdurend naar dat „grootte hart” zoeken, en daardoor somtijds wel tot een oordeel komen, waarvan de juistheid door den tijd is bevestigd. Een zoo populaire figuur als Landseer is hiermee wel geteekend: „Hij kan alle soorten van vogels en beesten schilderen zooals niemand anders dat kan. Om u een geheim te vertellen, ik denk niet dat hij dat grootte beest, den mensch, even goed begrijpt, of althans, kan doen wat de hoogste kwaliteit van een kunstenaar is, ze een ziel onder de ribben te geven als hij ze teekent. Zijn schilderijen zijn, als je wilt, de handigste die ooit geschilderd zijn, maar niet g r o o t. Ik zou veel liever naar gindsche ruwe Leslie kijken dan naar al die wonderbaarlijke schildering van papagaaien en hazewinden, al is elk haartje of elke veer nog zoo echt.” Daarentegen waardeerde hij Ary Scheffer ten zeerste. Met den genre-schilder Leslie had Thackeray veel op. „Hij is de eenige in dit land die Shakespeare in vorm en kleur weet te vertolken.”

Naast en nog boven Leslie bewonderde hij William Henry Hunt (niet te verwarren met den lateren W. Holman Hunt) en hier blijkt hij wel een zeer goeden kijk te hebben gehad. Deze fijne aquarellist, geduldig en gevoelig natuur-uitbeelder, wordt in den laatsten tijd juist weer meer erkend. Zijn aquarellen, met een eigen dekverftechniek gemaakt, in pure kleuren met kleine toetsen naast elkaar gezet, waren opmerkelijk licht voor een tijd toen alles aan het clair-obscur hing, en de minutieusheid, waarmee hij zijn geliefkoosde onderwerpen: vogelnesten, kleine planten en vruchten, mossen en grassen weergaf, had niets vermoeiends omdat ze bezielde was.

Het is echter weer curieus, dat Thackeray vooral in zijn humoristische onderwerpen Hunt waardeerde. Het waren hoofdzakelijk kinderen, meestal dorpskindertjes, die Hunt schilderde (om dit woord nu maar te gebruiken) en die hij met denzelfden fijnen zin voor détail als in zijn „stillevens” en met een frisch, natuurlijk gevoel voor humor weergaf in allerlei onschuldig-komische situaties. Het werk is inderdaad heel zuiver van karakteristiek, sterk van modelé, en, bij een oprechten schik in de onderwerpen, vrij van behaagzucht. Natuurlijk beschrijft Thackeray de huiselijke en landelijke tafreeltjes, met jongetjes die visschen of de krant lezen, of aan een moeilijke som bezig zijn, of vóór en na de overdadige pastei worden voorgesteld, op het smakelijkst, maar — wij komen aan een belangrijker thema: Turner.

Het was de laatste, visionnaire, eenigszins wilde, maar wel zeer grootsche periode, toen hij niet veel meer begrepen werd en vaak bespot, ook om de inderdaad wat dwaas-hoogdravende en duistere verzen die hij er op toe gaf. Wij zien Thackeray een van de geweldigste schilderijen van den meester hoogelijk waardeeren: Hij noemt „The Fighting Téméraire ” het beste schilderij op de tentoonstelling van de Royal Academy (1839) „een schilderij zoo grootsch als er ooit een op de muren van een academie prijkte of van den ezel van eenig schilder kwam. De oude Téméraire wordt naar